

[Rager.]

Vægt paa, at man ogsaa har haft Øjet oppe for, hvor det gælder faglærte, da saa vidt muligt at faa dem i Beskæftigelse paa saadanne Linier, at den Faguddannelse, de har faaet, bliver bragt videre, i hvert Fald bliver opretholdt, at de ikke som nu bliver slaaet ud, fordi de gaar arbejdsløse gennem Aar og ikke længere holdes i Øvelse i deres Fag.

Det er paa et forholdsvis sent Tidspunkt af Rigsdagssamlingen, hvor meget andet Arbejde vel skal gøres færdigt, vi faar dette Forslag, men som Forholdene har formet sig, har det ikke været muligt at faa det frem tidligere; tværtimod har man fra Arbejdsløshedsraadets Side ekstraordinært fremmet Arbejdet af Hensyn til, at Tidspunktet for Rigsdagssamlingens Afslutning ... ja, nærme sig maa det jo i hvert Fald stadig. Men jeg vil haabe, at det til Trods herfor maa lykkes at faa Forslaget ført igennem som et første Forsøg ad disse Veje, og jeg haaber, at det hos dem, som det tilsigter at hjælpe, ogsaa maa blive mødt med den Forstaaelse, det fortjener. Saa tror jeg, at de Udgifter, der kan flyde af Forslaget, og som for øvrigt efter mit Skøn vil blive sparet ind andre Steder, i hvert Fald for en betydelig Dels Vedkommende, er vel anvendt; jeg tror ikke, man i og for sig behøver at betragte dem som øjeblikkelige Driftsudgifter, men derimod som Anlægsudgifter i en fremtidig bedre funderet Befolkning, for de unge Menneskers Vedkommende, som dette Forslag dog kan komme til gode.

Aksel Larsen: Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Bomholt, sammenlignede den Ordning, der tilsigtes indført ved dette Lovforslag, med den tyske frivillige Arbejdstjeneste og mente kun at maatte advare imod, at den fik samme Ansigt som den tyske frivillige Arbejdstjeneste, der efterhaanden blev militaristisk, blev udnyttet af Nazismen og nu er gaaet over til at blive en tvungen Arbejdstjeneste. Jeg tror, at denne Bemærkning fra det ærede Medlem i og for sig kun kan opfattes som den stærkest mulige Advarsel imod noget af den Art, som her foreslaas, og jeg er af den Mening, at det danske Socialdemokrati burde være noget mere forsigtigt med at komme med den Slags Ting, naar man stadig hævder, at man er Fjende af en Udvikling som den, der foregaar i Tyskland. Man kopierer ligefrem her de Nødforordninger, der blev

gennemført under Brünings Regering; vi har set, hvad de har ført til.

I øvrigt kan jeg ikke indse, at det fra et Arbejdsynspunkt kan være nogen særlig Anbefaling for dette Forslag, at netop det ærede Medlem Hr. Bindslev — jeg skal i denne Forbindelse ikke nærmere erindre om den Karakteristik, vi sædvanligvis faar af det ærede Medlem fra den socialdemokratiske Presses Side — som Ordfører for de Konservative anbefaler dette Forslag; det kan i hvert Fald ikke fra et Arbejdsynspunkt tages som nogen særlig *god* Anbefaling af Forslaget.

Naturligvis er det umuligt for mig at komme paa Højde med det ærede Medlem Hr. Bomholt i hans temmelig lyriske Skildring af, hvad Ungdomsarbejdsløsheden betyder, men rent praktisk kender jeg i hvert Fald uhyre meget til det. Det, der skal gøres for de unge Mennesker, er naturligvis at skaffe dem Arbejde. Men det, erklærer man i det Forslag, man her fremlægger, anser man sig ikke i Stand til. For at forhindre, at de unge Mennesker bliver demoraliserede, mener man, der skal træffes Foranstaltninger med Kolonier, Lejrskoler, Arbejdshold o. lign., hvor de skal have en passende Blanding af legemligt Arbejde og af aandelig, moralsk og anden Opdragelse.

Det er ikke endnu foreskrevet, hvilken Retning denne Opdragelse skal gaa i, men der er ingen Tvivl om, i hvad Retning det kommer til at gaa. Jeg er ganske klar over, at det vil være alle mulige mere eller mindre nationale og nationalistisk sindede Foretagender, Foreninger og Sammenslutninger, derunder ogsaa f. Eks. K. F. U. M. o. s. v., der efter denne Lov vil blive særlig geskæftige for at faa de unge under deres Indflydelse og gennem to eller fire Maaneders Ophold modvirke Demoralisationen af de unge arbejdsløse, den Demoralisation, som naturligvis giver sig Udtryk i dels det, som er paaapeget her, at de bliver mindre skikkede fysisk og moralsk til at udføre ordentligt legemligt Arbejde senere hen, dels ogsaa deri, at de ganske bestemt bliver Fjender af det bestaaende Samfund. Det skal modarbejdes, siger man, og man mener derigennem at kunne faa dem under Behandling. Der er her berørt et andet Punkt — men det er altsaa ikke i den Retning, man tænker sig at gaa —, nemlig at man kunde navnlig i Byerne indrette Klubber eller lignende for de unge arbejdsløse. Jeg har den Opfattelse, at det vilde være en betydeligt bedre egnet Vej end den